

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Romana Fremra a soudců Mgr. Jana Podaného a Mgr. Jany Kajzrové v exekuční věci

oprávněné: PROFI CREDIT Czech, a.s., IČO: 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, Nové Město, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
povinnému:

██
██
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Mendíků 1396/9, 140 00 Praha 4

pro 115 065 Kč s příslušenstvím a smluvní pokutou,
o návrhu povinného na zastavení exekuce,
o odvolání oprávněné proti usnesení Okresního soudu v Mělníku č.j. 15 EXE 50/2016-183 ze dne 7.3.2019

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku III. mění tak, že náklady exekuce činí 39 736,40 Kč; jinak se ve zbytku výroku III. a ve výrocích I. a II. potvrzuje.
- II. Oprávněná je povinna zaplatit povinnému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 9 656 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce povinného.

Odůvodnění:

1. Usnesením Okresního soudu v Mělníku č.j. 15 EXE 50/2016-183 ze dne 7.3.2019 (dále jen „usnesení soudu prvního stupně“) byla na návrh povinného zastavena exekuce vedená na základě vykonatelného rozhodčího nálezu vydaného rozhodem JUDr. M██████████, č.j. 101 Rozh 6225/2015-7 ze dne 6.10.2015 (výrok I.). Provedením exekuce byl pověřen soudní exekutor JUDr. Zdeněk Zítka, Exekutorský úřad Plzeň-město. Soud prvního stupně uzavřel, že jsou naplněny důvody pro zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., neboť rozhodčí doložka, která je v dané věci základem pravomoci rozhodce vydat exekuční titul, byla uzavřena neplatně, neboť ve spojení s úvěrovou smlouvou jde o významný rozpor tohoto celku s dobrými mravy. Soud prvního stupně poukázal zejména na nemravnou výši přisouzených nároků a na absenci zkoumání úvěruschopnosti povinného s odbornou péčí. Odmítl naopak zohlednit formulářový charakter rozhodčí doložky i tvrzenou ekonomickou závislost rozhodce, způsob výběru rozhodce také považoval za „transparentní.“ Odkázal přitom na řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. V otázce nákladů řízení vycházel z toho, že zavinění při zastavení exekuce lze přičítat oprávněné. Té proto uložil povinnost k náhradě nákladů exekuce povinného (výrok II.) a soudního exekutora, u kterého vyšel ze základní paušální sazby odměny a hotových výdajů (výrok III.).
2. Proti usnesení soudu prvního stupně podala oprávněná včasné odvolání, v němž z mnoha důvodů dovodila, že zde není žádný důvod k zastavení exekuce. Uvedla, že závěry rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 199/11 či sp. zn. III. ÚS 4084/12 a další, nelze na tuto věc aplikovat, když Ústavní soud posuzoval zcela odlišné případy. Zde však jde o případ, kdy mezi oprávněnou a

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

povinným byla uzavřena samostatná rozhodčí smlouva. Závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19.12.2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005, o tom, že neplatnost smlouvy o úvěru nezpůsobí neplatnost rozhodčí smlouvy, kromě situací, kdy důvod neplatnosti obстоjí samostatně i jako důvod neplatnosti rozhodčí smlouvy, nebyl nikdy zpochybněn. Dále oprávněná odkázala na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 30 Cdo 3712/2012, podle něhož není exekuční soud oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, nepřihlíží ani k vadám nalézacího řízení, avšak v dané věci soud prvního stupně tak nesprávně učinil. Povinný ve smlouvě o úvěru stvrdil svým podpisem i to, že souhlasí se smluvními ujednáními, týkajícími se úroku, RPSN a smluvních pokut, ničeho nenamítal a naopak poskytnuté finanční prostředky přijal a zavázal se je splatit za podmínek uvedených ve smlouvě o úvěru. Pokud neměl zájem o poskytnutí peněžních prostředků za uvedených podmínek, nemusel v souladu se zásadou autonomie vůle smlouvu o úvěru uzavírat a mohl požádat o poskytnutí finančních prostředků jinou osobu. Výše úroku, RPSN a smluvních pokut jsou zcela přiměřené a odpovídající jejich významu. Povinný měl při uzavírání smlouvy dostatek časového prostoru k tomu, aby se smluvními ujednáními seznámil, což stvrdil svým podpisem na smlouvě. Nelze pojmout ochranu spotřebitele jako nejvyšší právní princip, který je možno aplikovat zcela neomezeně, když nelze zanedbávat zásadu proporcionality. Pokud jde o institut smluvní pokuty, je jedním z právních prostředků zajištění závazků, jeho účelem je donutit dlužníka ke splnění jeho dluhu, současně má pak sankční charakter. Dále odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu v tomto směru, zejména v otázce přiměřenosti její výše a možnosti její moderace. Při posouzení, zda výkon práva není v rozporu s dobrými mravy, nesmí zůstat stranou otázka, zda a nakolik ten který z účastníků právního vztahu, který se dovolává tohoto rozporu, vyvinul dostatečnou míru pečlivosti a předvídativosti při zakládání konkrétního právního vztahu. Pokud by byla ujednání smlouvy o úvěru posouzena jako neplatná s odkazem na rozpor s dobrými mravy, de facto by byla nezodpovědnému jednání dlužníka, spočívajícímu v porušení zásad „pacta sunt servanda“ a autonomie vůle, poskytnuta právní ochrana, což jistě není postup v souladu se zákonem. Dohodly-li se smluvní strany na poskytnutí úvěru za určitých podmínek, je obecně nezbytné vycházet z premisy, že tak učinily po zvážení všech důsledků z toho plynoucích. Sjednané úroky jsou přitom ovlivněny celou řadou faktorů, mezi něž patří např. požadavek rychlosti poskytnutí úvěru, krátkodobost nebo dlouhodobost úvěru, riziko transakce. Oprávněná též odkázala na závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, podle něhož není možno rozhodčí smlouvu shledat rozpornou s dobrými mravy pouze proto, že jí oprávněná předložila k podpisu na předem předtištěném formuláři. Povinný zde neuvádí, co mu bránilo, aby takovou námitku vznesl v době uzavírání dané smlouvy nebo v rozhodčím řízení. V tvrzeních povinného nejsou uvedeny žádné důležité okolnosti, které by naznačovaly nebo poukazovaly na to, že proces sjednávání smlouvy nebyl v souladu s dobrými mravy. Povinný též nevznesl žádné námitky vůči rozhodčí smlouvě ani vůči osobám rozhodců, ačkoliv objektivně vzato tak učinit mohl. Z povinné strany tak nebylo tvrzeno, ani prokázáno, že by zde byly natolik extrémní skutečnosti, podle nichž by bylo možné dojít k závěru, že by smlouva o úvěru společně s rozhodčí smlouvou byly jako celek v kolizi s dobrými mravy, resp. s principy na ochranu spotřebitele (obdobně viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1.8.2018, sp. zn. 20 Cdo 1641/2018, a ze dne 21.8.2018, sp. zn. 20 Cdo 1449/2018). Zákon o rozhodčím řízení a jím předznamenanou ochranu v občanskoprávním sporném řízení nelze jednoduše obcházet v představě, že tak jako tak lze ochranu nalézt v následném exekučním řízení. Odkázala též na oprávněné příznivé rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 21 Co 211/2018, 22 Co 209/2018, 27 Co 282/2018 a další. S ohledem na výše uvedené oprávněná navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí soudu prvního stupně změnil tak, že se exekuce nezastavuje a aby byla oprávněné přiznána náhrada nákladů této fáze řízení.

3. Povinný ve svém vyjádření k odvolání navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí potvrdil a aby přiznal povinnému náhradu nákladů odvolacího řízení. Poukázal na to, že uvedené rozhodnutí je v souladu s judikaturou. Rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3712/2012, citované oprávněnou, na daný případ nedopadá. Ze strany exekučních soudů tak jde vždy o přezkum

způsobivosti titulu. Nejedná se o věcný přezkum správnosti rozhodčího nálezu, ale o posouzení pravomoci rozhodce k vydání rozhodčího nálezu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16.10.2017, sp. zn. 20 Cdo 2897/2017). V rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19.12.2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005, citovaném oprávněnou, je argumentace postavena na ustanoveních zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, který se na daný případ nevztahuje. Stejně tak se týkají jiné věci i zmiňovaná rozhodnutí usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1.8.2018, sp. zn. 20 Cdo 1641/2018, a ze dne 21.8.2018, sp. zn. 20 Cdo 1449/2018. V tomto směru odkázal na jiná (přílehlavější) rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 2130/2018, 20 Cdo 2260/2018, 20 Cdo 3844/2018 či 20 Cdo 44/2019. Předmětná rozhodčí smlouva, která měla určovat pravomoc rozhodce rozhodovat majetkové spory v dané věci, nebyla individuálně projednána a povinný neměl možnost ovlivnit její znění. Byla sice „transparentní“, Nejvyšší soud však v usnesení ze dne 1.3.2016, sp. zn. 26 Cdo 3631/2015, stanovil nutnost zkoumat platnost rozhodčí smlouvy (doložky) nejen z hlediska výběru rozhodce, ale uvedl, že je třeba zkoumat i ostatní okolnosti, zda nejsou v rozporu s dobrými mravy. To podpořil i odkazy na další judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. Dle rozhodčí smlouvy měl být spor rozhodován jedním z několika konkrétně uvedených rozhodců - fyzických osob včetně JUDr. M. [redacted] T. [redacted]. Tento rozhodce však spor nikdy nerozhodoval, ale rozhodovala jej ve skutečnosti Rozhodčí společnost Pardubice s.r.o., IČO: 27531465, se sídlem Masarykovo náměstí 1544, Pardubice. Zmiňovaný rozhodce při svém výslechu potvrdil, že oprávněně neúčtoval rozhodčí poplatky a tyto šly Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o.. Tato společnost podle povinného neprováděla jen servis pro rozhodce, ale naopak jednotliví rozhodci byli najímáni společností. Z výslechu rozhodce K. [redacted] v jiné věci plyne, že oprávněná nehradila poplatky tomuto rozhodci, ale uvedené společnosti, která zajišťovala veškerou administrativu související s vydáváním rozhodčích nálezů, jakož i jejich psaní. Vlastníkem domény rozhodcepcz.cz je Rozhodčí společnost Pardubice s.r.o., pod uvedenou doménou jsou i kontaktní emaily, užívané pro daná řízení. Rozhodčí řízení tak proběhlo de facto i účetně před subjektem, který nebyl dle rozhodčí smlouvy oprávněn spor rozhodovat, což dopadá i na rozhodce JUDr. M. [redacted] T. [redacted], který měl vydat rozhodčí nálezy i pro danou věc. Pokud rozhodčí nálezy připravovali pracovníci Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., rozhodčí nálezy má její spisovou značku a rozhodčí poplatek byl hrazen této společností, rozhodce nepracoval nezávisle, ale pro Rozhodčí společnost Pardubice s.r.o., které své služby fakturoval, tak nelze než uzavřít, že dané bylo v rozporu se smyslem zákona o rozhodčím řízení. Takové jednání není transparentní. Rozhodčí nálezy takto vzniklé, byť se zdánlivě tvářící jako nálezy rozhodce T. [redacted], nemůže být akceptován jako způsobilý exekuční titul, neboť jej vydal subjekt, který nebyl k rozhodčímu řízení dle rozhodčí smlouvy oprávněn (zastřený rozhodčí soud). Oprávněná dále s odbornou péčí neposoudila schopnost povinného spotřebitelský úvěr splácet. Sjednaná úroková sazba několikanásobně převyšovala běžnou úrokovou sazbu spotřebitelských úvěrů poskytovaných bankami. Oprávněná se dále dopustila řetězení nejrůznějších smluvních pokut. Oprávněná tedy vyhodnotila riziko poskytnutí úvěru tak vysoce, že musela spotřebiteli vyčíslit úroky mnohonásobně převyšující nejvyšší úrokové sazby v bankách a sjednat smluvní pokuty místo toho, aby úvěr neposkytla vůbec. Tato smlouva sama o sobě zjevně vylučuje splnění povinnosti podle § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, a je tedy neplatná. V tomto směru odkázal zejména na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 2841/2018 nebo 26 Cdo 3631/2015 a zejména na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4129/18. Ve vztahu k rozhodovací praxi Krajského soudu v Praze pak zdůraznil pro povinného příznivá rozhodnutí sp. zn. 22 Co 260/2018, 17 Co 23/2019 nebo 17 Co 109/2019.

4. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal usnesení soudu prvního stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo, podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) a § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb. (dále jen „exekuční řád“) a shledal odvolání oprávněně neopodstatněným.
5. Nejprve považuje odvolací soud za nutné poznamenat, že stěžejním je v dané věci nepochybně spor o právní posouzení vycházející z judikatury, která je objektivně vzájemně rozporná a

neustálená, neboť prochází již několikaletým vývojem. Tomu také odpovídají obsáhlá podání obou stran a citace různých (jimi vybraných) rozhodnutí Ústavního soudu, Nejvyššího soudu a některých odvolacích soudů, včetně zdejšího soudu, která si vzájemně (někdy jen částečně) odporují. Od tohoto posouzení se totiž odvíjí okruh rozhodných skutečností, které je třeba zkoumat (prokazovat) a které nikoli, protože nejsou rozhodné.

6. Odvolací soud v tomto směru dále poznamenává, že si je samozřejmě dobře vědom zejména závaznosti rozhodnutí Ústavního soudu (čl. 89 Ústavy České republiky), nicméně tato závaznost je v praxi poněkud relativizována, jsou-li závazná rozhodnutí vzájemně rozporná, nedošlo-li dosud ke sjednocení plénem Ústavního soudu. To obdobně platí i pro rozhodnutí Nejvyššího soudu, který je vrcholným orgánem soustavy obecných soudů a měl by být zárukou jednotného postupu při interpretaci zákona, jímž jsou soudci vázáni (čl. 95 Ústavy České republiky). Za tímto účelem má Nejvyšší soud potřebné nástroje v podobě zveřejňování svých rozhodnutí a stanovisek (srov. § 20, 21 a 24 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích), přesto k potřebnému sjednocení rozhodovací praxe dosud zcela nedošlo. Odvolacímu soudu je např. z úřední činnosti známo, že níže citované usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 4022/2017 bylo v roce 2018 navrhováno k publikaci ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, nicméně nebylo přijato, a to mimo jiné proto, že se objektivně odchýlilo od závěrů jiných rozhodnutí Nejvyššího soudu, aniž by přijaté závěry aproboval velký senát Nejvyššího soudu či stanovisko Nejvyššího soudu. Na tom se dosud nic nezměnilo, ačkoli potřeba stanoviska Nejvyššího soudu je více než zřejmá.
7. Odvolací soud se tak, stejně jako soud prvního stupně, musel vypořádat s řadou dostupných judikатурních závěrů Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, jak bude dále podrobně rozvedeno, a nevyjadřuje se explicitně k rozhodnutím jiných odvolacích soudů či jejich jednotlivých senátů v rovině § 13 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále jen „o.z.“), neboť primární jsou právě závěry vyšších soudů. Při množství dostupných rozhodnutí ani není v silách odvolacího soudu zabývat se jednotlivými argumenty soudů stejně a nižší úrovně, aniž by namísto jasného odůvodnění rozhodnutí vznikla zdouhavá vědecká práce. To platí i pro jednotlivá rozhodnutí zdejšího odvolacího soudu, ať jde o rozhodnutí citovaná oprávněnou nebo povinným, neboť je zřejmé, že rozhodovací praxe Krajského soudu v Praze rovněž prochází v posledních letech vývojem, a to právě v souvislosti s nejednotnou judikaturou vyšších soudů.
8. Z hlediska skutkových zjištění soudu prvního stupně se z obsahu spisu, včetně obrazu spisu soudního exekutora předloženého v elektronické podobě na CD, skutečně podává, že před podpisem smlouvy o poskytnutí revolvingového úvěru se oprávněná formálně zajímala o příjmové a výdajové poměry povinného, povinný doložil pouze svůj příjem, výdaje nikoli, v registru NRKI dosáhl nízkého (rizikového) skóre, podle registru Solus v minulosti dlužil. Podle podepsané úvěrové smlouvy ze dne 10.3.2015, přijaté dne 17.3.2015, se oprávněná zavázala poskytnout povinnému revolvingový spotřebitelský úvěr v základní výši 50 000 Kč splatný v 18ti pravidelných měsíčních splátkách po 5 342 Kč. Výpůjční úroková sazba úvěru byla sjednána, pokud nebyl poskytnut revolving, ve výši 152,34 % ročně, RPSN tak odpovídala 152,33 %. Celkově se povinný zavázal vrátit 96 156 Kč. Zajištění dluhu bylo sjednáno prostřednictvím inkasa zřízeného k účtu a prostřednictvím smluvních pokut. V případě prodlení s plněním dluhu povinným byla mj. sjednána možnost požadovat náhradu způsobené škody, zaplacení celé řady smluvních pokut, okamžité zesplatnění veškerých závazků, možnost požadovat náklady řízení spojené s vymáháním dlužných pohledávek a úrok z prodlení v zákonné výši. Pokud jde o podmínky, výši a kumulaci pokut, lze v podrobnostech odkázat na podrobné odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně. Úrokové sazby u bank v případě revolvingových úvěrů se v březnu roku 2015 pohybovaly průměrně ve výši 14,04 % ročně. Povinný uhradil dne 15. 4. 2015 pouze první splátku ve výši 5 342 Kč, následně již na svůj dluh nic nehradil.
9. Účastníci dne 10.3.2015 rovněž podepsali na předtištěném formuláři rozhodčí smlouvu, na základě které bylo dohodnuto, že veškeré spory o nároky, které přímo nebo odvozeně vznikly či v budoucnu vzniknou z výše uvedené smlouvy o revolvingovém úvěru, budou rozhodovány

v rozhodčím řízení. Veškeré spory budou v prvním stupni rozhodovány kterýmkoliv z dohodnutých rozhodců uvedených v rozhodčí smlouvě, kterému žalobce doručí žalobu. V případě, že bude úvěrující podávat rozhodčí žalobu pouze proti jedinému žalovanému, je povinen před podáním žaloby (návrhu na zahájení rozhodčího řízení) zaslat žalovanému písemnou výzvu, aby tento vybral rozhodce, u kterého má být rozhodčí řízení vedeno (tato výzva může být zaslána i v rámci předžalobní výzvy k dobrovolnému splnění dluhu). Řádně učiněnou volbou rozhodce žalovaným je úvěrující vázán a není oprávněn rozhodčí žalobu podat jinému rozhodci. V případě, že žalovaný tohoto svého práva nevyužije, popř. volbu neprovede řádně, je úvěrující oprávněn rozhodce vybrat sám. Rozhodčí řízení je zahájeno podáním žaloby konkrétnímu rozhodci a podmínkou pro projednání žaloby je zaplacení sjednaného rozhodčího poplatku a paušální náhrady nákladů řízení rozhodce. Rozhodčí smlouva obsahuje jmenovitý seznam 13 rozhodců. Pod bodem 3. je uveden JUDr. M. T. Rozhodčí řízení se v případě tohoto rozhodce (a 4 dalších) koná v sídle společnosti Rozhodčí společnost Pardubice s.r.o., IČO: 27531465, sídlem Masarykovo náměstí 1544, Zelené předměstí, 530 02 Pardubice (dále jen „Rozhodčí společnost Pardubice s.r.o.“). Poplatek a paušální náhrada nákladů řízení rozhodce a zvláštní náklady vznikající rozhodci budou hrazeny „rozhodci“ na účet uvedený ve výzvě rozhodce. Účastník, kterému byl doručen rozhodčí nález vydáný v rozhodčím řízení v prvním stupni, může do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení rozhodčího nálezu požádat o přezkum tohoto rozhodčího nálezu prostřednictvím žádosti o přezkum rozhodčího nálezu.

10. Rozhodce JUDr. M. T. vydal podle obsahu připojeného rozhodčího spisu dne 6.10.2015 rozhodčí nález, č.j. 101 Rozh 6225/2015-7, kterým návrhu oprávněně zcela vyhověl a uložil povinnému zaplatit částku 115 065 Kč, včetně části sjednaných smluvních pokut, s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z této částky od 17.8.2015 do zaplacení a další smluvní pokutu ve výši 0,25 % denně za každý den prodlení s úhradou částky 90 814 Kč od 18.7.2015 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodčího nálezu. Povinný byl rovněž povinen zaplatit oprávněně na náhradě nákladů rozhodčího řízení částku 15 716,80 Kč. Žalovaný (povinný) byl v rámci rozhodčího řízení vyzván k vyjádření a v rámci této výzvy byl poučen o tom, že rozhodce JUDr. T. v posledních 3 letech rozhodoval „spor, v němž byl účastníkem žalobce a v tomto řízení vydal rozhodčí nález, jakož i je rozhodcem v dosud neskončeném rozhodčím řízení.“ Nic konkrétního o počtu takových věcí, ať již skončených či běžících, uvedeno nebylo, a to ani orientačně. Nebylo nic uvedeno o vztazích rozhodce k Rozhodčí společnosti Pardubice, s.r.o., ani o vztazích s oprávněnou. Odůvodnění nálezu je založeno na fikci uznání nároku oprávněně a na jeho specifikaci podle žaloby. Povinný byl dále poučen o právu požádat o přezkum rozhodčího nálezu a o právu podat návrh na zrušení rozhodčího nálezu příslušnému soudu do tří měsíců od doručení rozhodčího nálezu. Dle doručenek byl rozhodčí nález převzat dne 6.10.2015 Ing. R. K. na základě pověření s připojením razítka oprávněně. Povinnému byl rozhodčí nález doručen na adresu pro doručování. Povinný se v řízení nevyjádřil, podjatost nenamítal, zásilky totiž fyzicky nepřevzal a o rozhodčím nálezu fakticky dozvěděl až v rámci této exekuce. O získání rozhodčího nálezu se nesnažil, neboť mu bylo zřejmé, o co se jedná. Věděl, že úvěr nesplácel.
11. Odvolací soud v tomto směru dále odkazuje na skutkové závěry soudu prvního stupně a jejich podrobné zdůvodnění. V souladu s § 213 o.s.ř. odvolací soud dále částečně zopakoval a doplnil dokazování a nad rámec zjištění soudu prvního stupně má za prokázané, že obchodní společnost Rozhodčí společnost Pardubice s.r.o., IČO 27531465, vznikla podle výpisu z obchodního rejstříku dne 15.1.2008, jejími společníky jsou JUDr. Jiří Kolařík, JUDr. Martin Týle a František Březina, jednatelem pak František Březina. V roce 2014 vykázala společnost tržby za prodej vlastních výrobků a služeb 8 696 000 Kč (v roce 2013 5 843 000 Kč), při výkonové spotřebě 4 602 000 Kč (za rok 2013 3 049 000 Kč), a výsledek hospodaření před zdaněním za rok 2014 činil 1 842 000 Kč (za rok 2013 279 000 Kč). Obdobné výsledky měla společnost i v letech 2015 a 2016. Tato společnost sídlí na adrese Masarykovo nám. 1544, Pardubice, užívá email: rozhodce@seznam.cz a má registrovanou doménu rozhodce.cz (z výpisu registrátora CZ. NIC, z webových stránek společnosti). Dle zprávy Okresního soudu v Pardubicích ze dne

27.3.2018 měl JUDr. M. T. u předmětného soudu ke dni 15.3.2018 uloženo celkem 12 768 spisů. Obdobné počty spisů jsou podle zpráv tohoto soudu evidovány za období výkonu funkce rozhodce do roku 2018 i pro další rozhodce zahrnuté ve shora uvedené rozhodčí doložce, včetně JUDr. K. (16 391 spisů), Mgr. F. (13 390 spisů) či Mgr. L. (4 403 spisů).

12. JUDr. M. T. při svém výslechu před Okresním soudem v Pardubicích ve věci sp. zn. 42 Cd 174/2018 dne 12.10.2018 potvrdil, že v roce 2008 nebo 2009 byla mezi Rozhodčí společností Pardubice s.r.o. a oprávněnou uzavřena smlouva o spolupráci, zřejmě časově neomezená, podle níž mohou vystupovat jako rozhodci ve sporech mezi oprávněnou a jejími klienty. Rozhodcovskou činnost ukončil asi v roce 2016, nevyločil, že by nějaký spor rozhodoval ještě v roce 2017. Výši příjmů dle své výpovědi v letech 2010 až 2018 „nesledoval,“ příjmy z rozhodcovské činnosti činily zhruba 10 % jeho čistých příjmů, po odečtení nákladů. Rozhodčí řízení zajišťovali jednak dva zaměstnanci jeho kanceláře a 10–15 zaměstnanců Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., kteří vykonávali činnost také pro jiné rozhodce. Obsahem práce zaměstnanců byla administrativa, ti s právním vzděláním prováděli i předběžné právní posuzování sporů. Smlouvy byly posuzovány i z hlediska ochrany práv spotřebitele. Rozhodčí poplatky byly hrazeny na účet rozhodčí společnosti. Poplatek za řízení byl stanoven ke konci rozhodovací činnosti 1 100 Kč, bez jeho zaplacení by spor neproběhl. Více než 50 % rozhodčích nálezů vydal ve sporech, ve kterých byla účastníkem oprávněná. Necítil se ekonomicky závislým na oprávněné. Nebyl schopen uvést, ani zhruba, časovou náročnost vydání jednoho rozhodčího nálezu, žaloby přicházely v dávkách, např. v počtu 100 kusů naráz. S každou žalobou se seznámil v okamžiku, kdy zkoumal platnost rozhodčí smlouvy a zda má pravomoc rozhodovat spor. Fyzicky rozhodčí nálezy nepsal, ty vyhotovovali zaměstnanci za využití vzorů, které přizpůsobili konkrétnímu případu. Nález následně kontroloval on nebo jiný právník.
13. JUDr. J. K. při svém výslechu před Okresním soudem ve Znojmě ve věci sp. zn. 16 EXE 905/2015 dne 20.11.2018 odhadl, že vydával v období od roku 2008/2009 do roku 2016/2017 zhruba 25–30 nálezů týdně. Rozhodčí poplatek byl oprávněnou hrazen na účet Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., z něj byly placeny náklady (kanceláře, pronájmy, software, hardware, zaměstnanci společnosti). Rozhodčí nálezy psala administrativa, není zdatný písař, nediktoval jim je, časovou náročnost jeho účasti na rozhodnutí nebyl schopen určit. Měl z uvedené společnosti podíl na zisku, někdy společnosti z advokátní kanceláře také účtovali.
14. F. B. při svém výslechu před Obvodním soudem pro Prahu 10 ve věci vedené pod sp. zn. 54 EXE 5280/2016 dne 17.12.2018 uvedl, že byl v období od roku 2009 do roku 2017 zaměstnán jako tajemník u Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o.. Zajišťovali administrativní zázemí pro rozhodce, byla tam dohoda o odměňování rozhodce za jeho činnost, veškeré náklady spojené s rozhodčí činností pak nesla rozhodčí společnost. Obsahem dohody bylo, že za určitý počet rozhodnutých věcí bude rozhodci příslušet určitá odměna, v níž byly zohledněny náklady. Odměňování bylo variabilní, záviselo na finanční náročnosti každého konkrétního sporu. Vyloučil, že by spor rozhodoval někdo jiný, než kdo přijal funkci rozhodce, rozhodčí společnost se na rozhodování konkrétních rozhodců „nepodílela.“ Kromě příjmů z rozhodčích poplatků jiné příjmy z podnikatelské činnosti společnost neměla, dále měla ještě dotace. Zisk společnosti byl rozdělován na základě rozhodnutí společníků. Existovala trojstranná dohoda mezi rozhodcem, Rozhodčí společností Pardubice s.r.o. a oprávněnou ohledně úhrady rozhodčích poplatků. Obdobně pak vypověděl i před Okresním soudem v Pardubicích pod sp. zn. 42 Cd 1/2019 dne 15.2.2019. Rozhodčí poplatek byl hrazen na účet rozhodčí společnosti, spory ze strany oprávněné tvořily 80 % činnosti Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., zbytek byl vykonáván pro společnost Intrum Czech, jen půl procenta se týkalo jiných sporů. Rozhodce za služby společnosti neplatil, rozhodci vykonávali pro společnost činnost rozhodce, docházeli tam po pracovní době ostatních zaměstnanců.
15. Mgr. J. F. při svém výslechu do protokolu Obvodního soudu pro Prahu 10 o ústním jednání ze dne 25.2.2019, sp. zn. 54 EXE 1160/2015, uvedl, že rozhodčí činnost vykonává od roku 2009-

2010. Většina sporů, které rozhodoval, bylo s oprávněnou jako žalobcem. Rozhodčí společnost Pardubice s.r.o. zajišťovala veškerou administrativu kolem vedení sporů od založení spisu po odesílání a příjem korespondence. Byl jako advokátní koncipient JUDr. K█████, se kterým měl uzavřenu pracovní smlouvu, advokacii vykonává až od roku 2017. Mzda byla stanovena „fixně mzdovým výměrem, počet rozhodnutých sporů na ni neměl vliv.“ Ve smluvním vztahu k Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o. žádném nebyl, pokud je mu známo, byla uzavřena mezi všemi rozhodci a oprávněnou smlouva, kde figurovali všichni rozhodci. Jednalo se o to, že budou figurovat ve smlouvách, které oprávněná uzavírala se svými klienty. Pokud ví, JUDr. K█████ byl jedním ze společníků Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o. Komu byly hrazeny poplatky za rozhodčí řízení, neví. Mzda, kterou měl sjednanu, byla „za veškerou činnost, kterou u JUDr. K█████ vykonával, tedy i za rozhodčí činnost. Rozhodčí činnost vykonával v pracovní době, ale i o víkendech, a to v prostorách Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o.“ Zaměstnanců tam bylo více, vždy tam pro něj ale bylo místo. Časová náročnost jednotlivých sporů byla různá, mohlo se to pohybovat v řádu třeba 15 minut až několika hodin. Výzvy k úhradě poplatků nikdy nevydával, měl pouze potvrzeno ve sporech, že uhrazen byl, ekonomický důvod k činnosti rozhodce neměl. Poplatky měly být hrazeny asi Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o. Pokyny zaměstnavatele se řídil, ale do jeho rozhodovací činnosti mu zasahováno nebylo, ani si do ní zasahovat nenechal. Rozhodčí činnosti věnoval přibližně 1/3 až 1/4 času, podle objemu práce. Jak má spory rozhodnout, s nikým nekonzultoval, sledoval pouze judikaturu.

16. Mgr. R█████ L█████ při svém výslechu u Obvodního soudu pro Prahu 10 ve věci vedené pod sp. zn. 54 EXE 5280/2016 dne 17. 12. 2018 uvedl, že činnost rozhodce vykonával v období od roku 2015 do roku 2017, a to jako rozhodce samostatný. Měl smluvní vztah s Rozhodčí společností v Pardubicích, která mu zajišťovala administrativu a podporu, a to na základě ústní dohody. Ve smluvním ani jiném vztahu s oprávněnou nebyl nikdy. Jednotlivé spory se k němu dostávaly tak, že mu byla doručena žaloba. Rozhodčí společnost v Pardubicích mu zajišťovala veškeré administrativní záležitosti, tedy prostory, kancelářské vybavení, počítače, administrovala jednotlivá řízení, tedy zajišťovala zaslání korespondence, rozhodnutí apod. Rozhodčí poplatky se hradily na její účet. V roce 2015 vykonával i svou advokátní praxi, takže činnost rozhodce nebyla jedinou činností, kterou by vykonával, jednalo se spíše o doplňkovou činnost. Konkrétní počet sporů si nepamatoval, mohlo se jednat o stovky sporů. Kromě rozhodčích poplatků žádné jiné příjmy související s rozhodčími řízeními neměl. Na oprávněné žádným způsobem finančně zainteresován nebyl. Rozhodčí společnost Pardubice odváděla ze zaplacených poplatků daně, zejména DPH. Rozhodce „účtoval společnosti odměnu.“ Příjem rozhodce sestával „z části rozhodčího poplatku jako odměny za rozhodčí činnost, a to od Rozhodčí společnosti Pardubice.“ Klíč ke stanovení výše odměny nebyl stanoven. Odměna činila méně než 10 % ročních jeho příjmů. Úhrada odměny za rozhodčí činnost probíhala na základě fakturace, a to jednou měsíčně. Objednávky ale ze strany Rozhodčí společnosti pro rozhodčí řízení v Pardubicích dány nebyly. Jakým způsobem byla tvořena sp. zn. rozhodčího spisu, nevěděl. Ta byla tvořena administrativou. K výkonu rozhodčí činnosti byl osloven v roce 2015 buď panem B█████, nebo JUDr. K█████, respektive osloven byl někdy v roce 2014 a první rozhodčí žaloba byla doručena v roce 2015. JUDr. K█████ byl v té době zaměstnavatelem Mgr. L█████, který u něj vykonával praxi. Za situace, kdy neměl vlastní zázemí, přijal nabídku Rozhodčí společnosti Pardubice.
17. Podle potvrzení rozhodce JUDr. M█████ T█████ ze dne 17.9.2018 tento rozhodce na žádost oprávněné provedl kontrolu úhrad rozhodčích poplatků a potvrdil, že „ve všech rozhodčích řízeních, kde byla žalobcem uvedená společnost, byl rozhodčí poplatek řádně uhrazen.“
18. Jiné důkazy, které by měly přínos pro relevantní skutkové závěry, už odvolací soud při jednání neprovedl, zejména považoval za nadbytečné opakovat výslechy uvedených svědků. Z hlediska níže uvedeného právního posouzení odvolací soud také považoval další skutková zjištění za nadbytečná.

19. Lze uzavřít, že navzdory obsahu rozhodčí smlouvy neprobíhalo vlastní rozhodčí řízení výlučně před vybranou osobou rozhodce, ke kterému se podává žaloba, kterému se platí poplatek a který si případně najímá na určité administrativní činnosti třetí osobu, bylo to naopak. Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o. byly v souladu s rozhodčí smlouvou nejen doručovány rozhodčí žaloby oprávněné, ale uvedená společnost jim následně přidělovala spisové značky jednotlivých rozhodců a zajišťovala výběr rozhodčích poplatků na svůj bankovní účet (nikoliv na samostatný účet rozhodce), od tržeb pak odečítala své náklady. Vůči vyúčtování pak byl rozhodce za svou činnost vyplácen, ačkoliv jako nezávislý rozhodce měl být příjemcem celého poplatku za rozhodčí řízení on. Společnost si tedy najímala rozhodce a nikoli rozhodce společnost. Mgr. F. ■■■ specifickou odměnu nedostával vůbec, šlo o jeho náplň práce. Předmětná společnost také prostřednictvím svých zaměstnanců vykonávala nejen vlastní administraci (vedení rejstříku sporů, příjem a odesílání zásilek), ale zajišťovala i psaní vlastních rozhodčích nálezů, byť pod tvrzeným odborným dohledem rozhodců, kterých si tímto způsobem najímala několik. Z obsahu nálezu není patrné, že by rozhodce JUDr. T. ■■■ skutečně (v souladu se svou výpovědí) posuzoval nároky oprávněné též podle předpisů na ochranu spotřebitele. Přiznal naopak vše, co bylo požadováno, ačkoli šlo z části o zjevně nemravné nároky. Uvedená společnost tak fakticky plnila úlohu stálého rozhodčího soudu (nezřízeného zákonem, tedy skrytého). Tato skutečnost přitom nevyplývá z vlastního obsahu rozhodčí smlouvy, neboť podle jejího znění měla být adresa sídla společnosti pouze doručovací adresou pro podání žaloby a příjemcem (celého) poplatku měl být rozhodce. K právnímu posouzení sporů pak JUDr. T. ■■■ využíval nejen svých odborných znalostí, ale případně zázemí (zaměstnanců) své advokátní kanceláře a uvedené společnosti. Současně byl uvedený rozhodce majetkově zainteresován na uvedené obchodní společnosti, a to jako jeden z jejích společníků, který měl mimo jiné příjem z vyplácených podílů na zisku. Pro uvedenou společnost byla oprávněná na základě uzavřené smlouvy stěžejním obchodním partnerem a spolu se společností Intrum Czech dodávala v podstatě veškeré tržby. Ekonomická závislost uvedené společnosti na oprávněné je tedy zřejmá. O těchto smluvních a ekonomických vztazích byla informována výlučně oprávněná, nikoliv povinný. Těžko tedy mohl vznášet námitky proti tomuto uspořádání (a konkrétním rozhodcům) již při uzavření rozhodčí smlouvy (doložky), popř. později v rámci případné námitky podjatosti rozhodce JUDr. T. ■■■ v rozhodčím řízení. Tyto okolnosti, mající nepochybně zásadní vliv na výkon funkce rozhodce, byly povinnému při sjednávání rozhodčí smlouvy zatajeny. O tom svědčí i potvrzení, v němž se JUDr. T. ■■■ ještě v roce 2018 pokusil vyvolat iluzi, že příjemcem poplatků byl (mohl být) on. Totéž platí pro poučení povinného v rozhodčím řízení o tom, že uvedený rozhodce v posledních 3 letech rozhodoval a rozhoduje pro oprávněnou „spor,“ ačkoli těchto sporů byly tisíce a další tisíce (celkem desetitisíce) rozhodovali pro uvedenou společnost ostatní rozhodci uvedení v doložce (JUDr. K. ■■■, Mgr. F. ■■■ a Mgr. L. ■■■).
20. Podle § 55 odst. 1 exekučního řádu návrh na zastavení exekuce může povinný podat do 15 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o důvodu zastavení exekuce. Návrh na zastavení exekuce se podává u pověřeného exekutora.
21. Podle § 55 odst. 3 exekučního řádu o zastavení exekuce rozhodne exekutor i bez návrhu, souhlasili se zastavením oprávněný. Nesouhlasí-li oprávněný, požádá exekutor o zastavení exekuce soud, který při rozhodování postupuje podle odstavce 4.
22. Podle § 52 odst. 1 exekučního řádu nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.
23. Podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. bude výkon rozhodnutí zastaven, jestliže je zde jiný důvod, pro který nelze rozhodnutí vykonat.
24. Podle § 40 odst. 1 písm. c) exekučního řádu exekučním titulem je vykonatelný rozhodčí nález.
25. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění účinném od 1.4.2012 do 30.11.2016 (dále jen „zákon o rozhodčím řízení“) - tj. ve znění účinném v době sjednání rozhodčí smlouvy (byla sjednána dne 10.3.2015) – se strany mohou

dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu nebo o nichž to stanoví zvláštní zákon, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva).

26. Podle § 3 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení rozhodčí smlouva musí být uzavřena písemně, jinak je neplatná.
27. Podle § 3 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení sjednává-li se rozhodčí smlouva pro řešení sporů ze spotřebitelských smluv, musí být sjednána samostatně a nikoliv jako součást podmínek, jimiž se řídí smlouva hlavní; jinak je neplatná.
28. Podle § 3 odst. 4 zákona o rozhodčím řízení poskytne podnikatel spotřebiteli s dostatečným předstihem před uzavřením rozhodčí doložky náležitě vysvětlení, aby byl schopen posoudit, jaké důsledky pro něho mohou uzavřením rozhodčí doložky nastat. Náležitým vysvětlením se rozumí vysvětlení všech následků rozhodčí doložky.
29. Podle § 3 odst. 5 písm. a) zákona o rozhodčím řízení musí rozhodčí doložka uzavřená podle odstavce 3 obsahovat také pravdivé, přesné a úplné informace o rozhodci nebo o tom, že rozhoduje stálý rozhodčí soud, a dále podle písm. c) mimo jiné pravdivé, přesné a úplné informace o odměně rozhodce a předpokládaných druzích nákladů, které mohou spotřebiteli v rozhodčím řízení vzniknout a o pravidlech pro jejich přiznání.
30. Podle § 7 odst. 1, 2 zákona o rozhodčím řízení rozhodčí smlouva má zpravidla určit počet i osoby rozhodců anebo stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny. Rozhodce může být určen i stranami dohodnutou osobou nebo způsobem uvedeným v pravidlech pro rozhodčí řízení podle § 19 odst. 4. Konečný počet rozhodců musí být vždy lichý. Nemá-li rozhodčí smlouva ustanovení podle odstavce 1, jmenuje každá ze stran jednoho rozhodce a tito rozhodci volí předsedajícího rozhodce.
31. Podle § 8 odst. 1, 2 a 3 zákona o rozhodčím řízení je rozhodce vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jeho nepodjatosti. Ten, kdo má být nebo byl určen nebo jmenován rozhodcem, musí bez odkladu stranám nebo soudu oznámit všechny okolnosti, které by mohly vzbudit oprávněné pochybnosti o jeho nepodjatosti a pro něž by byl jako rozhodce vyloučen. Při rozhodování sporů ze spotřebitelských smluv je rozhodce povinen před zahájením projednávání věci stranám sdělit, zda v posledních 3 letech vydal nebo se podílel na vydání rozhodčího nálezu nebo zda je rozhodcem v dosud neskončeném rozhodčím řízení ve sporu, jehož účastníkem byla či je některá ze stran. Lhůta podle předchozí věty se počítá od data skončení rozhodčího řízení, na které se informační povinnost vztahuje, do data zahájení rozhodčího řízení, v němž rozhodci vzniká informační povinnost.
32. Podle § 13 odst. 1, 2 a 4 zákona o rozhodčím řízení stálé rozhodčí soudy mohou být zřízeny pouze jiným zákonem nebo jen tehdy, pokud jejich zřízení jiný zákon výslovně připouští. Stálé rozhodčí soudy mohou vydávat své statuty a řády, které musí být uveřejněny v Obchodním věstníku; tyto statuty a řády mohou určit způsob jmenování rozhodců, jejich počet, a mohou výběr rozhodců vázat na seznam vedený u stálého rozhodčího soudu. Statuty a řády mohou též určit způsob řízení a rozhodování i jiné otázky související s činností stálého rozhodčího soudu a rozhodců včetně pravidel o nákladech řízení a odměňování rozhodců. Nikdo není oprávněn používat při výkonu své činnosti takové označení, které vyvolává klamnou představu, že se jedná o stálý rozhodčí soud podle tohoto zákona, není-li k používání takového označení oprávněn podle jiného právního předpisu nebo mezinárodní smlouvy, která je součástí právního řádu.
33. Soudní praxe je již jednotná v tom, že posouzení exekučního návrhu zahrnuje i to, zda exekuční titul byl vydán orgánem, který k tomu měl pravomoc, zda je vykonatelný po stránce formální a materiální a zda vymáhané právo není prekludováno (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn.

21 Cdo 2020/98, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 4/2000, jakož i navazující rozhodnutí sp. zn. 20 Cdo 2264/2004 a další). V případě, že zkoumání provedeno nebylo, nebo důvod, pro který exekuční titul z hlediska pravomoci orgánu, který ho vydal, neobstojí, vyšel najevo až později, lze se domáhat zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., resp. je soud povinen k takové vadě přihlídnout i z úřední povinnosti.

34. Proto se odvolací soud při rozhodování o odvolání nejprve zabýval otázkou, zda rozhodci svědčila pravomoc vydat rozhodčí nález – exekuční titul. V tomto směru lze odkázat na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 12 Cmo 496/2008 ze dne 28.5.2010, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. R 45/2010, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1945/2010 ze dne 11.5.2011, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. R 121/2011 a na sjednací usnesení velkého senátu Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 958/2012 ze dne 10. 7. 2013 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. R 92/2013 a na další navazující rozhodnutí, v nichž soudní praxe dospěla k závěru, že neplatnost sjednané rozhodčí doložky způsobuje nedostatek pravomoci rozhodce k vydání rozhodčího nálezu a že tento nedostatek lze řešit jak ve fázi pověření soudního exekutora, tak ve fázi návrhu na zastavení exekuce, jak shora uvedeno.
35. Soudní praxe se však postupně vyvíjela a vyvíjí v tom, co vše způsobuje neplatnost rozhodčí doložky (smlouvy) a tím nedostatek pravomoci rozhodce. Rozhodčí doložka byla v daném případě nepochybně uzavřena písemně a na samostatné listině. V tom tedy zákonu vyhovuje. Odvolací soud také dospěl k závěru, že formální obsahové náležitosti (způsob určení rozhodce) byly v daném případě dodrženy a rozhodčí doložka je v tomto směru transparentní (dostatečně určitá). Ve smlouvě bylo uvedeno 13 jmenovitě určených rozhodců, není zde formálně žádná netransparentní (neurčitá) alternativa spočívající ve výběru rozhodce žalobcem či třetí (právníkou či fyzickou) osobou (tzv. appointing authority) na základě libovůle, z nějakého neuzavřeného seznamu, jehož obsah se v čase mění nebo který je veden osobou, která není stálým rozhodčím soudem apod. V tomto směru lze odkázat na řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu, které popsané netransparentní (neurčité) způsoby určení rozhodce zapovídají a akcentují rozdíl od jmenovitě určených konkrétních osob, které je přípustné. Jde zejména o rozhodnutí sp. zn. 33 Cdo 1616/2014, ale i 23 Cdo 1573/2014, 23 Cdo 3085/2014, 23 Cdo 3697/2013, 23 Cdo 4475/2014, 30 Cdo 5414/2014, 26 Cdo 489/2015, 20 Cdo 329/2017, 20 Cdo 3546/2016 a další.
36. Zásadní (další) posun judikatury přinesla otázka „závislosti“ (podjatosti) rozhodce. Podle obsahu odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 3662/2014, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 101/2015, nelze považovat za „nezávislé třetí osoby“ tzv. arbitrážní centra, což jsou obvykle právníkové osoby, které nejsou stálými rozhodčími soudy, jež se zabývají organizováním rozhodčího řízení ad hoc, mají z této činnosti ekonomický prospěch a jako rozhodce jmenují opakovaně osoby, s nimiž mají dlouhodobé vztahy a poskytují jim při jejich rozhodovací činnosti servis. Obvykle jsou přitom navázány na podnikatele (jejich právní zástupce), kteří jim fakticky dávají práci.“
37. Nejvyšší soud zde uzavřel, že „je-li třetí osobou, která má podle rozhodčí smlouvy (doložky) vybrat rozhodce (§ 7 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb.), právníková osoba, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, jež rozhodce jmenuje (již bez výslovného odkazu na interní dokumenty, ale podle stejných principů) z okruhu osob, s nimiž dlouhodobě spolupracuje, jejichž seznam i nadále vede a jejichž činnost organizačně a administrativně zajišťuje, nelze takto učiněný výběr rozhodce považovat za transparentní, což má za následek neplatnost rozhodčí doložky podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31.12.2013 (srov. § 3028 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Vůle stran vyjádřená v rozhodčí doložce nemůže být respektována, jelikož odporuje pravidlům spravedlivého procesu.“
38. V rámci odborné diskuse kolegia Nejvyššího soudu, jak je odvolacímu soudu známo z úřední činnosti, ale bylo odůvodnění uvedeného rozhodnutí podrobena kritice. Podle právní věty

schválené nakonec do Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek proto rozhodnutí řeší jen otázku, že se pro posouzení „nezávislosti a nestrannosti třetí osoby pověřené určením rozhodce uplatní stejná pravidla jako pro nezávislost a nestrannost rozhodců. V úvahu přitom připadá jakýkoliv druh závislosti, zejména závislost materiální, stejně jako zájem na výsledku projednávání sporu.“ Uvedené rozhodnutí přitom bylo navrhováno k publikaci se zcela jinou právní větou, která (ačkoli odpovídá přijatým závěrům rozhodnutí) schválena kolegiem Nejvyššího soudu nebyla: „je-li třetí osobou, která má podle rozhodčí smlouvy (doložky) vybrat rozhodce (§ 7 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb. ve znění účinném od 1.4.2012), právnická osoba, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, jež rozhodce jmenuje z okruhu osob, s nimiž dlouhodobě spolupracuje, jejichž seznam i nadále vede a jejichž činnost organizačně a administrativně zajišťuje, nelze takto učiněný výběr rozhodce považovat za transparentní.“

39. Je tedy zjevné, že podle odůvodnění uvedeného rozhodnutí a původní právní věty došlo (obdobně jako v dřívější věci vedené pod sp. zn. 23 Cdo 3697/2013 a následně věci vedené pod sp. zn. 20 Cdo 1348/2017) ke smísení dvou právních otázek, přičemž toto smísení se již (záměrně) nepromítlo v právní větě schválené kolegiem Nejvyššího soudu. Dosavadní kategorie „netransparentnosti“ (neurčitosti, resp. obcházení zákona) vedoucí k neplatnosti rozhodčí doložky byla doplněna kategorií „nezávislosti a nestrannosti“ (nepodjatosti) třetí osoby pověřené výběrem rozhodce, aniž by však Nejvyšší soud jasně vymezil podmínky pro závěr o závislosti (podjatosti) rozhodce a také její následky, bude-li prokázána. Uvedené rozhodnutí zjevně uchopilo závěr o závislosti (podjatosti) velmi široce.
40. Tato nová kategorie se podle názoru odvolacího soudu v první řadě musí uplatnit zcela samostatně a (zřejmě i podle kolegia Nejvyššího soudu) nemá na otázku „transparentnosti“ pevnou vazbu (není její součástí, jak by se podávalo z původní právní věty) a naopak. Je logické, že transparentně vybraný rozhodce může být závislý – podjatý (samostatně či prostřednictvím závislé osoby, která ho případně vybrala) a naopak, netransparentně určený rozhodce může být zcela nezávislý a nestranný (nepodjatý), stejně jako osoba, která ho případně vybrala.
41. Vystává tak otázka, zda lze z uvedené judikatury Nejvyššího soudu dovozovat, že rozhodčí doložka vyžaduje ke své platnosti obě náležitosti (transparentnost-určitost a nezávislost-nepodjatost) a jaká jsou kritéria případné závislosti (podjatosti) rozhodce, na kterou poukázal povinný. Je totiž logické, že závislost rozhodce daná činností a podjatostí třetí osoby se musí logicky uplatnit i v situacích, kdy zde žádná třetí osoba není a osoby závislých (podjatých) rozhodců určují strany formálně přímo (bez tzv. appointing authority).
42. K tomu již dříve Nejvyšší soud v rozhodnutí sp. zn. 23 Cdo 3150/2012, které bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 29/2015, uvedl, že princip nezávislého a nestranného rozhodování, jež je určující pro rozhodování soudců, se uplatní i pro rozhodování rozhodců. Běžná profesní spolupráce advokátů nemusí sama o sobě znamenat okolnost, která by vzbuzovala důvodné pochybnosti o případném poměru rozhodce z řad advokátů k jinému advokátovi zastupujícího účastníka rozhodčího řízení. Důvodné pochybnosti o poměru rozhodce z řad advokátů k jinému advokátovi zastupujícího účastníka rozhodčího řízení může vyvolat spolupráce nikoli jednorázová, ale dlouhodobá, mající povahu určité ekonomické závislosti, např. spolupráce ve společné advokátní kanceláři.
43. V rozhodnutích sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, sp. zn. 20 Cdo 1449/2018, sp. zn. 20 Cdo 1641/2018 nebo sp. zn. 20 Cdo 2130/2018 Nejvyšší soud uvedl, že „podjatost rozhodce lze spatřovat jen tam, kde rozhodce současně vystupuje na straně účastníka řízení či svědka, resp. když by řízením či jeho výsledkem mohl být dotčen na svých právech; shodně to platí, má-li k účastníkům řízení příbuzenský, přátelský nebo zjevně nepřátelský vztah, příp. „vztah ekonomické závislosti.“ To je však nutno ztotožnit s ekonomickým vztahem bezprostředním a přímým, např. působí-li rozhodce současně jako zaměstnanec jedné ze stran rozhodčí smlouvy, jako „obchodní partner,“ kolega v zaměstnaneckém či obdobném poměru, a nelze jej spatřovat jen v tom, že rozhodci vzhledem ke každé jím vyřízené věci vzniká nárok na odměnu. V opačném případě by totiž mohla být totožná

námítka vznášena i vůči stálým rozhodčím soudům, jež ostatně mohou strany sporu taktéž do rozhodčích doložek navrhovat opakovaně. Jistou „opakovanost“ rozhodce zákon o rozhodčím řízení výslovně předpokládá; proto k vyloučení konkrétní osoby rozhodce z projednávání a rozhodování o věci nemůže postačit jen tvrzení, že je jednou ze stran rozhodčí smlouvy opakovaně, event. i dlouhodobě navrhován.

44. Uvedená rozhodnutí tak směřují proti velmi volným závěrům rozhodnutí sp. zn. 26 Cdo 3662/2014, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 101/2015, a v první řadě zpřisňují požadavky pro závěr o podjatosti rozhodce v souladu s dřívější judikaturou. Podobná situace (opakované návrhy stejných osob) se ostatně objevuje i u soudních exekutorů, kteří spolupracují s konkrétními věřiteli (tito jim „dávají práci“), a přesto není obecně dovozováno, že by byli soudní exekutoři z tohoto důvodu podjatí.
45. V daném případě je ovšem situace taková, že je významně dotčena jak transparentnost rozhodčí doložky, tak nezávislost (nepodjatost) rozhodce. Rozhodčí společnost Pardubice s.r.o. sice nepoužívala označení, které vyvolává klamnou představu, že se jedná o stálý rozhodčí soud, fakticky se ale tak (skrytě) po dohodě s oprávněnou chovala. Jde o zjevné obcházení právní úpravy stálých rozhodčích soudů podle § 13 zákona o rozhodčím řízení. Konkrétní jména rozhodců činných pro uvedenou společnost, včetně JUDr. T. [redacted], byla v rozhodčí doložce uvedena jen naoko, rozhodně nešlo minimálně v této části doložky o pravdivé, přesné a úplné informace „o rozhodci“ nebo o tom, že rozhoduje stálý rozhodčí soud, a o odměně „rozhodce“ podle § 3 odst. 3 a 5 zákona o rozhodčím řízení ve spojení s § 7 zákona o rozhodčím řízení, což má za následek neplatnost této doložky. Povinnému bylo také zamlčeno, že oprávněná je pro uvedenou rozhodčí společnost (a potažmo z její strany najímané rozhodce) klíčovým obchodním partnerem. To bylo povinnému zamlčeno i v rozhodčím řízení díky ryze formálnímu a zavádějícímu poučení podle § 8 zákona o rozhodčím řízení. O tomto uspořádání svědčí nejen placení poplatků uvedené společnosti, ale i způsob následného odměňování (vyplácení) rozhodců, způsob projednání a přípravy rozhodnutí a konečně i paušální přiznání všech nároků uplatněných v rozhodčím řízení oprávněnou. Aniž by tedy odvolací soud zabíhal do (zásadně nepřípustného) věcného přezkumu rozhodčího nálezu z hlediska objektivně nedostatečného zkoumání úvěruschopnosti povinného (jak akcentoval soud prvního stupně) a také z hlediska přiznání některých zjevně nemravných nároků, je zřejmé, že celá rozhodčí doložka byla účelovým konstruktem oprávněné a uvedené rozhodčí společnosti s cílem mimosoudního získání zcela vyhovujícího exekučního titulu a další obchodní spolupráce. Nejde tedy jen o podjatost rozhodce, ale o součást systému na výrobu vyhovujících exekučních titulů.
46. Taková rozhodčí doložka je ale neplatná nejen podle § 3 odst. 3 a 5 zákona o rozhodčím řízení, ale také podle § 588 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., neboť nejen že odporuje zákonu, ale také narušuje veřejný pořádek.
47. Za této situace se již odvolací soud pro nadbytečnost nezabýval případnou neplatností rozhodčí doložky též z jiných důvodů, např. z důvodu částečné či úplné neplatnosti hlavní úvěrové smlouvy uzavřené mezi oprávněnou a povinným, jak to učinil soud prvního stupně.
48. Pro úplnost lze jen uvést, že odvolací soud konstantně zastává názor, že samotný formulářový (předtištěný) charakter rozhodčí doložky nepostačuje k závěru o její neplatnosti, rozhodčí doložka jako taková není „v rozporu s dobrými mravy“ a není bez dalšího ani v rozporu s ochranou spotřebitele jako tzv. zneužívající klauzule (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 2447/2011 a další). Uzavírání rozhodčích doložek i ve spotřebitelských věcech české právo ostatně objektivně umožňovalo až do 30.11.2016. Odvolací soud se neztotožňuje ani s faktickým věcným přezkumem rozhodčího nálezu završeným rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 3844/2018, podle kterého by měly exekuční soudy mimo jiné zjišťovat „míru a zjevnost rozporu rozhodcem přisouzeného plnění s dobrými mravy z pohledu hmotného práva“ (i s ohledem na výši smluvní pokuty a smluvní úrok z poskytnuté částky), řešit, v jaké finanční situaci (tísni) byl povinný

v době podepsání rozhodčí doložky a smlouvy o úvěru, do jaké míry s touto situací mohl a měl být oprávněný obeznámen, zda po povinném měl požadovat osvědčení jeho úvěruschopnosti. V tomto směru lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 554/2002, publikované pod číslem 62/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 742/2013 nebo sp. zn. 30 Cdo 1274/2014.

49. Odvolací soud proto s ohledem na shora uvedené důvody uzavřel, a to shodně se soudem prvního stupně, byť z jiných důvodů, že rozhodčí doložka je neplatná, rozhodce neměl pravomoc k vydání exekučního titulu a vydaný rozhodčí nález je nicotným aktem, a tudíž není způsobilým exekučním titulem. Je tu tedy důvod k úplnému zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř.. Proto odvolací soud výrok I. napadeného usnesení jako věcně správný potvrdil.
50. Správný je i výrok II. usnesení soudu prvního stupně a v základu i výrok III. soudu prvního stupně.
51. Podle § 89 exekučního řádu dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavinil. V případě zastavení exekuce pro nemajetnost povinného hradí paušálně určené či účelně vynaložené výdaje exekutorovi oprávněný. Pro případ zastavení exekuce pro nemajetnost povinného si může oprávněný s exekutorem předem sjednat výši účelně vynaložených výdajů.
52. K výkladu § 89 exekučního řádu existuje poměrně bohatá judikatura, zejména v otázce posuzování vlivu neplatnosti rozhodčí doložky na povinnost k náhradě nákladů soudního exekutora a nákladů povinného. V daném případě je s ohledem na shora popsané důvody zastavení exekuce jednoznačné, že zastavení exekuce zavinila oprávněná. Nejen že nezachovala potřebnou míru pečlivosti, jak dovozuje již ustálená soudní praxe, ale dokonce vědomě vstoupila do exekuce na základě exekučního titulu opatřeného shora popsaným způsobem.
53. V tomto směru odvolací soud vyšel i z relevantního rozhodnutí Nejvyššího soudu, který (také vázán rozhodnutími Ústavního soudu) se k této otázce vyjádřil v rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 402/2014 ze dne 14.5.2014, které bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 98/2014. Nejvyšší soud dovedl, že oprávněná nezachovala potřebnou míru pečlivosti jednak před podáním návrhu na nařízení exekuce a již při volbě netransparentních pravidel pro výběr rozhodců a dále, když přistoupila k vymáhání pohledávky přiznané exekučními tituly vydanými orgány (rozhodci) na základě těchto pravidel určenými; a jednak při provádění exekuce, když návrh na zastavení exekuce podal až povinný, proto odpovídá za náklady exekuce. Toto rozhodnutí bylo aprobováno Ústavním soudem pod sp. zn. II. ÚS 2448/2014.
54. Soudnímu exekutorovi nepochybně nelze zavinění při zastavení exekuce přičítat vůbec. Podle názoru odvolacího soudu proto rozhodně není namístě za dané situace aplikovat judikaturu, podle které soudní exekutor (navíc jen zcela výjimečně) nemusí obdržet žádnou náhradu nákladů exekuce, zejména pokud v řízení velkou část pohledávky oprávněného vymohl. Podle zprávy soudního exekutora a obsahu jeho spisu bylo vymoženo celkem 257 994 Kč, z toho částka 205 099,60 Kč byla zaslána oprávněné, přičemž na náklady oprávněné v exekuci připadlo 9 559 Kč. Na vymáhanou pohledávku, včetně příslušenství tak zbývá 195 540,60 Kč.
55. Při stanovení výše náhrady nákladů na straně soudního exekutora je třeba vycházet z vyhlášky č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora ve znění do 31.3.2017 – v závislosti na datu zahájení řízení (dále jen „exekutorský tarif“) a z § 90 exekučního řádu. Podle § 11 odst. 3 exekutorského tarifu pokud exekutor před tím, než z důvodů podle odstavce 2 zaniklo jeho pověření k provedení exekuce na peněžitě plnění, již vymohl část pohledávky, náleží mu odměna stanovená podle § 6 z výše vymožené části pohledávky, nejméně však ve výši podle odstavce 2. Postup soudu prvního stupně, který vyšel z minimální odměny podle § 11 odst. 2 exekutorského tarifu, bez ohledu na vymožené plnění, je tedy nesprávný. Odměna podle § 5 a § 6 odst. 1 exekutorského tarifu činí v daném případě 15% z vymožené částky, bez nákladů exekuce soudního exekutora i oprávněného. Pokud byla na pohledávku vymožena částka 195 540,60 Kč, pak podle § 5, 6 a 11 exekutorského tarifu je základem pro určení odměny po zaokrouhlení podle § 27 částka

195 600 Kč. Odměna se zaokrouhluje na celé desetikoruny nahoru a činí částku 29 340 Kč bez DPH. Dále podle § 13 odst. 1 exekutorského tarifu náleží náhrada hotových výdajů v paušální výši 3 500 Kč bez DPH. Jiné náklady exekutor k náhradě nepožadoval a nepodávají se dostatečně ani z obsahu spisu. Celkové náklady exekutora tak činí 39 736,40 Kč, včetně DPH 21% podle § 90 exekučního řádu. V tomto směru odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně analogicky podle § 220 písm. a) o.s.ř. změnil a stanovil náhradu nákladů soudního exekutora v jiné výši, než soud prvního stupně, jinak ale výrok III. jako věcně správný (v tom kdo, komu a v jaké lhůtě má náklady platit) podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

56. Pokud jde o náklady povinného před soudem prvního stupně, lze v celém rozsahu odkázat na zcela správné a vyčerpávající odůvodnění ze strany soudu prvního stupně. K tomu není co dodat, proto odvolací soud výrok II. usnesení soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. potvrdil bez jakýchkoli změn.
57. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití § 151 o.s.ř. a § 52 odst. 1 exekučního řádu. V odvolacím řízení byl povinný zcela úspěšný, proto mu náleží náhrada nákladů vypočtená podle stejných zákonných ustanovení a ze stejného základu jako před soudem prvního stupně, a to v rozsahu úkonů podle obsahu spisu, neboť náhrady ostatních nákladů se povinný výslovně vzdal. V odvolacím řízení tak povinnému náleží odměna advokáta za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání a účast u jednání) po 3 690 Kč a dva režijní paušály náhrady hotových výdajů po 300 Kč, včetně režijního paušálu), celkem 9 656 Kč včetně DPH.

P o u ě n í:

Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu v Mělníku.

Praha 8. srpna 2019

Mgr. Roman FREMR, v. r.
předseda senátu